

Tilskud, end der ydes fra privat Side, medmindre den dertil faar Amdsraadets Samtykke. Det Lovforslag, som adskillige Gange er indbragt her om Ændring i Loven af 1902, gik i Korthed ud paa at gøre Skolebespisning i den offentlige Skole obligatorisk i Aarets 4 Vintermaaneder, og at Halvdelen af Udgiften dertil afholdtes af Statskassen. Jeg har adskillige Gange her i Tinget ved Sagens første Behandling talt paa mit Partis Vegne og med mit Partis Tilslutning stadig hævdet, at Skolebespisning skulde være en kommunal Sag, og at Skolebespisning ikke skulde være tvungen, hvor der i og for sig ikke var nogen Trang til den.

Disse Principper, som jeg Gang efter Gang har gjort gældende, er det egentlig, der søges lovfæstede ved det Ændringsforslag, som nu er stillet med hele Udvalgets Tilslutning. Ved dette gøre vi Skolebespisningen til en kommunal Sag; den skal kun indføres, for saa vidt Kommunalbestyrelsen skønner, at der virkelig er Trang dertil, og Udgiften afholdes udelukkende af vedkommende Kommune uden Sanktion af Amdsraadet eller Indenrigsministeren, de overordnede Myndigheder for henholdsvis Landkommuner og Købstadkommuner. Det have vi fra alle Sider i Udvalget sluttet os til og mene, at derved er vor Lovgivning med Hensyn til Skolebespisning i væsentlig Grad forbedret, idet Kommunerne stilles langt friere end tidligere og paa en vis Maade ogsaa faa et betydeligere Ansvar, et Ansvar, der dog beror paa deres egen Afgørelse. Derved mener jeg for mit Vedkommende, og det har Udvalget ogsaa ment, at Kommunalbestyrelsens Selvbestemmelsesret er fuldt ud hævdet.

Dette er i Korthed de Principper, der ligge til Grund for Ændringsforslaget. Nu har jeg hørt udtale Beklagelser over, at Forslaget vilde komme paa tværs af den private Godgørenhed, det private Initiativ. Jeg maa imidlertid gøre opmærksom paa, at dette Forslag ogsaa henviser til det private Initiativ, idet det gaar ud paa, at Skolebespisning kan iværksættes dels med, dels uden Samarbejde med private Foreninger, og dernæst ophæver det jo ikke Loven af 1902. Hvor man har Skolebespisning i Gang efter Loven af 1902 og det gaar godt med den, kan man fortsætte efter denne Lov. Forslaget optræder ikke længere som en Ændring til Loven af 1902, men som et Tillæg til denne Lov. Det kunde vel lade sig gøre ved en Bestemmelse i dette Forslag at ophæve Loven af 1902, men jeg ser ikke, hvortil det skulde

nytte. Naar man finder sig bedst tilpas ved at indrette sig efter Loven af 1902, synes jeg, man bør have Lov til at gøre det, og Loven af 1902 foreslaas derfor ikke ophævet. Man kan altsaa iværksætte Skolebespisning dels, hvor man ønsker det, efter Loven af 1902 og dels, hvor man ønsker det, efter denne Lov, for saa vidt Udvalgets Forslag bliver vedtaget.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale det af Udvalget stillede Forslag til Tingets Velvillie og Vedtagelse. Saa faa vi den Sag ud af Verden i alt Fald foreløbig, som vi nu have forhandlet om i saa mange Aar, og jeg tror, vi derved faa en tilfredsstillende Ordning i Gang for de Børn, der virkelig trænge til Skolebespisning, og for de Kommuner, der have Sans for denne Opgave.

Wiinblad: Det fremgaar af Betænkningen og af den ærede Ordførers (L. Rasmussen) Udtalelser, at det Lovforslag, som Socialdemokratiet har indbragt angaaende Skolebespisning, er kommet noget forringet tilbage fra Udvalget. Det er forringet paa 3 Punkter. Socialdemokratiets Lovforslag gik ud paa, at Bespisningen skulde være almindelig, at det skulde være som et første Trin i Retning af almindelig Skolebespisning for ubemidlede Børn. Dette er forandret saaledes, at denne Foranstaltning nu nærmest vil faa Karakteren af at være en Slags Fattigsag dog uden at have Fattighjælps Virkning. Den store sociale Tanke, som laa til Grund for Socialdemokratiets Lovforslag, er saaledes, som man ser, en Del forringet. Endvidere er Børnenes Bespisning nu gjort afhængig af Kommunernes Skøn, saaledes at Vejen er aaben for de Kommuner, som ere mindre humanitænt tænkende, til at unddrage sig denne Opgave, men paa den anden Side vil jeg haabe, at Udviklingen vil medføre, at Vælgernes Interesse for denne Sag vokser saaledes, at Kommuner, som maaske ville unddrage sig deres Pligt overfor sultne, ubemidlede Børn, faa det Indtryk, at Vælgerne ere humane og ønske Børnene bispiste. Der vil altsaa paa det Punkt være Haab om, at Lovforslaget vil komme til at virke heldigere, end det absolut behøver efter sin Ordlyd. At Statsbidraget endvidere er borttaget, forekommer mig at være meget uheldigt, thi det, at Staten yder Bidrag til Kommunerne til denne Sags Løsning, er en Retfærdighedshandling, som navnlig vilde komme de mindre bemidlede Kommuner til gode, men fremfor alt vilde Statsbidraget betyde